

Hitleriui taika su Stalinu buvo neįmanoma dėl fiziologinių priežasčių. Fiureris priėjo kitą išvadą: operacija „Zitadelle“ įvyks. Anglų bei amerikiečių kariuomenei pasirengti desantui į Siciliją, Sardiniją ar Balkanus – labiausiai aiškūs tikslai – prireiks ne mažiau kaip 6–8 savaičių (taip ir buvo). Per tą laiką Vermachtas turi sutriuškinti rusus prie Kursko, atsisukti į Vakarus ir nustumti sąjungininkus į jūrą. Jei Italija „išduotų“, feldmaršalui Romeliui buvo pavesta pasirengti ją okupuoti.

„Mes turėjome pulti dėl politinių priežasčių“, – viename pasitarime kalbėjo OKW viršininkas feldmaršalas Keitelis, klusnus fiurerio valios vykdytojas.

Operacija „Zitadelle“ iš trumpo prevencinio smūgio „strateginės gynybos ribose“ virto pagrindiniu vasaros kampanijos tikslu, generalinėmis kautynėmis, kuriose Vokietija rengėsi lemiamiems veiksams. Prie Kursko dabar „buvo lemiamas viso karo likimas“.

Pagrindinį vaidmenį, siekiant greito laimėjimo, turėjo atlikti šarvuočių bei tankų kariuomenė. Fiureris nusprendė ją radikaliai pertvarkyti, perginkluoti, padidinti gamybos lygį iki 1500 tankų per mėnesį. Siekdamas išspręsti šį uždavinį, jis grąžino iš rezervo „tankų kariuomenės tėvą“ generolą Guderianą, žlugus operacijai „Taifun“, likusį užmarštyje ir, jis, neturėdamas ką veikti, jau svajojo apie dvarą kažkur Rytų Prūsijoje. 1943 m. vasarį Hitleris pasikvietė Guderianą į Vinicą ir paskyrė šarvuočių bei tankų kariuomenės inspektoriumi, suteikė

1943 m. pradėta gaminti vokiečių savaeigė artilerijos sistema Sturmpanzer IV „Brumbär“.

Vokiečių savaeigė haubica „Hummel“.

pačius didžiausius įgaliojimus ir padarė pavaldų tik sau. „Greitasis Hansas“ entuziastingai ėmėsi pavesto darbo, juk „Hitleris pasakė, kad nuo šiol aš turiu savo idėjas įgyvendinti tikrovėje“.

Nuo vasario–kovo pradėti gaminti 88 mm prieštankiniai savaeigiai pabūklai „Nashorn“, gana vykusios savaeigės 105 mm ir 150 mm savaeigės haubicos „Wespe“ ir „Hummel“, egzotiniai šturmo tankai „Brumbär“. Bet didžiausios sėkmės buvo tikimasi masiškai panaudojant naujų tipų tankus – „Tiger“, „Panther“ ir tankų naikintojus „Ferdinand“.

Tamsusis vokiečių genijus iš tiesų paleido į pasaulį pačias grėsmingiausias Antrojo pasaulinio karo kovos mašinas.

Sunkusis tankas Pz VI „Tiger“, pradėtas serijomis gaminti 1942 m. rugpjūtį, mūšio lauke neturėjo prilygstančių priešininkų, tai buvo tvirčiausias tankas pasaulyje. Gana paprastai sukomponuotas tanko korpusas buvo sudarytas iš valcuotų plieno lakštų. Plokšti, be racionalaus nuožulnumo šarvai buvo išpūdingo storio (iš principo, didėjant prieštankinių pabūklų kalibrams, šarvų nuožulnumas jau neteko svarbos): priekinis lakštas – 100 mm, šonų – 80 mm, korpuso viršus – 26 mm. „Tigro“ bokštelyje buvo įtaisyta legendinė 88 mm zenitinė patranka su vamzdžio stabdžiu ir elektriniu nuleistuku. Paleistas iš jos 810 m/sek. greičiu šarvamušis sviedinys prakiurdydavo bet kokį prieš tanką 1500–2000 m

Į tanką „Tiger I“ kraunama amunicija. Vokiečių sunkiojo tanko „Tiger I“ (Pz VI) masė buvo 57 t, greitis siekė 40 km/h. Tankas buvo ginkluotas 8,8 cm kalibro patranka KwK 36 ir 2 kulkosvaidžiais MG-34.

atstumu, įveikdavo 85–100 mm šarvą (sovietų KV bei IS turėjo 60–75 mm storio šarvus, T-34 – 47 mm). Žudomai tikslus pabūklas ir puiki optika leido pasiekti šimtaprocentinį pataikymą į nejudantį taikinį pirmu šūviu iš 1000 metrų. Greitošauda – 6–8 šūviai per minutę.

„Tigras“ su progresine transmisija, hidraulinėmis servopavaromis ir torsionine pakaba buvo lengvai valdoma mašina, kuri judėjo lygiai ir tyliai. Jos vairuotojui buvo nesunku, nereikėjo didelių pastangų išmokti valdyti tanką. Pavaras perjungti buvo galima tiesiog dviem pirštais, norint atlikti manevrą, užteko lengvai sukelti šturvalą. Nereikėjo nė labai kvalifikuoto vairuotojo, ir jį galėjo pakeisti bet kuris įgulos narys. „Tigro“ mechanikas vairuotojas, – prisiminė Otas Kariusas, – sėdėjo prie valdymo svirtų ir galėjo valdyti 60 tonų mašiną taip pat lengvai kaip automobilį. Valdyti kitus tankus reikėjo didelių pastangų (T-34 vairuotojas pavaroms perjungti turėjo greta savęs pasidėjęs kūjį).“

Specialiai „tigras“ sukurtas naujas taktinis vienetas – sunkiųjų tankų batalionas, atskirasis karinis dalinys, kuris galėjo veikti ir savarankiškai, ir priskirtas prie kitų dalinių ar junginių. Šios mašinos buvo išbandytos mūšiuose Rusijoje ir Šiaurės Afrikoje, įvažinėtos, sukurti jų taktinio naudojimo būdai ir suorganizuotas materialinis techninis aprūpinimas. 1943 m. kovo 5 d. „penkiašimtiniai“

sunkiųjų tankų batalionai pertvarkyti, numatant, kad juose gali būti po tris kuopas, iš viso 45 „tigras“. Hitleris šventai tikėjo savo sunkiųjų tankų, kurių „vienas batalionas vertas ištisos normalios tankų divizijos“, galia.

Pirmasis serijinis vidutinis tankas Pz V „Panther“ iš gamyklos cecho išriedėjo 1943 m. sausio 11 d. Mašinos korpusas buvo padarytas iš suvirintų šarvinių lakštų. Priekinių šarvų storis siekė 85 mm, šonų ir užpakalinės dalies – 40 mm. Pagrindinis ginklas buvo 75 mm patranka su kūgišku vamzdžio, kurio ilgis (L/70, 70 kalibrų), kanalu, taip pat du kulkosvaidžiai. Patrankos šarvamušis sviedinys prakiurdydavo vertikliai pastatytą 140 mm storio šarvo lakštą iš 1000 m atstumo. Praktinė greitošauda – 6–8 šūviai per minutę. Taikikliai ir stebėjimo prietaisai buvo labai geros kokybės. Tankas manevringas ir gero pravažumo. „Pantera“ kovinėmis savybėmis buvo pranašesnis už visus sąjungininkų tankus. Hitleris pareikalavo gaminti po 600 tankų per mėnesį, bet tada reikėjo nustoti gaminti tankus Pz IV. Pirmieji kariniai daliniai, gavę „panterų“, buvo 51-asis ir 52-asis tankų batalionai.

Perspektyvoje „panteros“ kariniuose daliniuose turėjo visiškai pakeisti Pz III ir Pz IV. Tačiau Guderianas užprotstavė, manydamas, kad kol šių mašinų, kurioms reikia dvigubai daugiau darbo, gamyba pasieks patenkinamą lygį,

Naujieji vokiečių tankai Pz V „Panther“ gabenami į frontą.